

SESSION 2014

**CAPES
CONCOURS EXTERNE
ET CAFEP**

**Section : LANGUES RÉGIONALES
CATALAN**

COMMENTAIRE DIRIGÉ ET TRADUCTION

Durée : 5 heures

L'usage de tout ouvrage de référence, de tout dictionnaire et de tout matériel électronique (y compris la calculatrice) est rigoureusement interdit.

Le commentaire dirigé et la traduction sont à rédiger sur des copies distinctes.

Dans le cas où un(e) candidat(e) repère ce qui lui semble être une erreur d'énoncé, il (elle) le signale très lisiblement sur sa copie, propose la correction et poursuit l'épreuve en conséquence.

De même, si cela vous conduit à formuler une ou plusieurs hypothèses, il vous est demandé de la (ou les) mentionner explicitement.

NB : La copie que vous rendrez ne devra, conformément au principe d'anonymat, comporter aucun signe distinctif, tel que nom, signature, origine, etc. Si le travail qui vous est demandé comporte notamment la rédaction d'un projet ou d'une note, vous devrez impérativement vous abstenir de signer ou de l'identifier.

1e partie :

Ajudant-vos dels vostres coneixements, comentareu el text de Ferran Soldevila i centrareu la vostra anàlisi en la perspectiva històrica que obre des del segle XVII.

Seguint la reflexió fins avui, atorgareu una especial atenció als aspectes institucionals, els debats ideològics passats i presents i descriureu les perspectives que planteja l'actualitat política i social més recent de Catalunya.

Els documents annexos serveixen com a font i suport de la vostra reflexió en una perspectiva llarga de més de tres segles i mig i no han de ser comentats.

TEXT :

Ferran SOLDEVILA, *Història de Catalunya*, p. 1168-1171.

Introducció al capítol XXXV, Catalunya sota els tres primers borbons.

Una nova etapa començava per Catalunya en el camí davallant que ja tenia com a fites cabdals la sentència de Casp, la unió amb Castella i la caiguda de Barcelona en poder de Felip V. En aquesta nova etapa l'obra de desnacionalització dels catalans anava a ésser molt més fàcil i intensa. Les institucions pròpies havien estat, decadents i tot, un baluard contra les intromissions. Havien conservat en el nostre poble les habituds de govern i de comandament, i el deler de persistir-hi. Hi havien mantingut el sentiment que no eren inferiors a llurs veïns ni des del punt de vista polític, i això els havia menats a no cercar-ne la intervenció a Catalunya, sinó a rebutjar-la sempre amb energia. Fidels a l'idioma, quan ja molts escriptors l'havien abandonat pel castellà; adreçant-s'hi a tothom, fins als monarques, constituïen, en aquest aspecte essencial, una garantia de perdurabilitat per al seu conreu oficial i extraoficial; una garantia també de respecte envers ell, per part de propis i estranys. Durant la guerra de Successió, al més fort de l'escomesa contra Barcelona, homes com l'almirall anglès Wishart i el general francès marquès de Guerchy s'adreçaven en català a les autoritats barcelonines. Desaparegudes les institucions catalanes, desaparegudes amb elles les antigues lleis que oposaven un aturador a la invasió de funcionaris no catalans i de mesures centralitzadores, la penetració de l'idioma castellà, empesa fins aleshores per la força del seu prestigi reial i literari, ho serà, principalment, d'ara endavant –caigut en gran part el seu prestigi literari i àdhuc, durant algun temps, suplantat en la reialesa pel francès–, per la força de les disposicions coactives. Elles foragitaran el català de les posicions que encara conservava fins a deixar-lo gairebé reduït a esplais de la Musa popular i a algunes mostres de literatura devota; i si encara s'encastella, en certs reductes, com en l'ensenyament de minyons, serà amb flagrant contravenció de les mesures governatives. A penes s'hauran escolat vuitanta anys des de la caiguda de Barcelona, quan un il·lustre autor català, nodrit tanmateix del passat de Catalunya, coneixedor, admirador i animador de les seves glòries, parlarà de la llengua catalana com d'un “antic idioma provincial, mort per a la República de les lletres”.

Encara restaven, però, defenses i reductes més sòlids que les muralles, esberlades, de la capital, que la força de les tropes i milícies, suprimides, que les caigudes institucions catalanes. Restava la terra, afaiçonant el caràcter dels seus fills, protegint en els seus replecs la tradició i l'idioma. Restava aqueixa tradició, que no podia fàcilment esborrar-se –tradició històrica, tradició literària, tradició de govern propi, tradició de recel envers el govern central. Restava, per damunt de tot, l'idioma, que s'havia fet enrera de les posicions més visibles i brillants –literatura, ciència, política–, que les mesures centralitzadores i assimilistes farien enfora d'altres importants posicions – administració de justícia, corporacions públiques, exèrcit, instrucció–; però que romanien amb vida, parlat per tots els catalans, fins aquells qui el desdenyaven, emprat gairebé per tothom en la correspondència privada, i brotant encara en poesia popular, tan tendra i exquisida, tan forta i bella, que els millors entre els poetes renaixentistes del vuitcents retrobaran tot d'una, acudint-hi la saba i la sentor racial, la tradició, que la literatura erudita, gairebé inexistent, no podia donar-los. Restava en fi, la Ciutat, Barcelona,

que, amb el seu creixement i la seva puixança, salvaria Catalunya d'enfonsar-se en l'abatiment provincià i faria possible el seu recobrament total.

La força d'aquests reductes suprems de l'esperit de Catalunya –la terra, la tradició, l'idioma, la ciutat– no fou utilitzada conscientment, ni gairebé, podríem dir, activament, pels catalans. Aqueixa força, no sols passiva, sinó actuant, va obrar per propi impuls elemental. Els catalans, si algun esforç, conscients van dur a la lluita, fou per ajudar l'obra de desnacionalització. La tendència a intervenir en la política espanyola, i fins i tot a dirigir-la, que s'inicia en el regnat de Carles II i culmina, amb l'esforç per a donar un rei a Espanya, en la guerra de Successió, havia finit tan desastrosament per a Catalunya, que haurà de passar més d'un segle ans no es renovi. Sembla com si, de la mateixa manera que després de la guerra separatista va néixer en l'esperit dels catalans la idea d'intervenció en la direcció d'Espanya, després de la guerra de Successió hagués nascut en l'esperit dels catalans la idea de fondre's dins Espanya, d'assimilar-s'hi, d'esborrar, doncs, la diferenciació existent, profunda encara. Ni Estat a part ni Estat hegemònic no havien resultat assolibles: els catalans anaven a assajar d'esdevenir "província". En una època que la centralització i l'uniformisme eren esguardats com un ideal, que l'absolutisme triomfava a Europa, i que França, la nació centralitzadora i absolutista per excel·lència, triomfava a Espanya, cap altre camí, cap altra solució no degueren semblar possibles. I cal assenyalar l'esforç i el zel que els catalans del setcents van portar a aquesta obra de pròpia desnacionalització.

Però àdhuc amb la col·laboració dels catalans, aquest obra tindria una amenaça. Ara els corrents mundials eren favorables a l'uniformisme, al domini de les llengües oficials, a l'anorreament de les petites nacionalitats i de llurs característiques: un temps vindria, tanmateix, que els corrents de la ideologia europea saltarien a afavorir allò que apareixia com a menyspreable. Un segle no s'haurà escolat des de la caiguda de Barcelona, sense que les primeres filtracions de les noves idees no anunciïn la correntia profunda i potent, que, sorgint a la superfície, trasmudarà la faç d'Europa.

El tracte de favor per a l'obra d'uniformació espanyola i de desnacionalització de Catalunya, amb la indiferència o la complicitat dels catalans, tenia, doncs, un termini, ja no massa llunyà. Si en poc més d'un segle l'obra no avançava en proporcions tals que deixés fonamentalment malmesos els seus reductes espirituals –l'idioma i la tradició–, a la llarga el seu fracàs era segur. El dia que l'impuls de correnties externes arribant a Catalunya s'unís a la força perdurable de l'idioma i de la tradició; en altres termes, el dia que els catalans recobressin la consciència de llur personalitat col·lectiva, la indiferència o el desdeny envers llurs característiques es transformaria ràpidament en amor apassionat i en defensa fervorosa. I encara que imposicions de tota mena vinguessin a forçar el curs d'assimilació, encara que certs equívocs es produïssin enfondidors de la descaracterització encara que certs contracorrents maldessin per desvirtuar els principis d'on havia nascut el seu ressorgiment, la perdurança era segura, i sols esdevindria –i no fóra pas poc– una qüestió de perseverança.

DOCUMENTS ANNEXOS

Doc. 1. Voltaire et la Catalogne

Voltaire, *Le siècle de Louis XIV*, Bibliothèque de la Pléiade, 1968, p. 883-885.

« La Catalogne est un des pays les plus fertiles de la terre, et des plus heureusement situés. Autant arrosée de belles rivières, de ruisseaux et de fontaines, que la vieille et la nouvelle Castille en sont dénuées, elle produit tout ce qui est nécessaire aux besoins de l'homme, et tout ce qui peut flatter ses désirs, en arbres, en blés, en fruits, en légumes de toute espèce. Barcelone est un des plus beaux ports de l'Europe, et le pays fournit tout pour la construction des navires. Ses montagnes sont remplies de carrière de marbre, de jaspe, de cristal de roche ; on y trouve même beaucoup de pierres précieuses. Les mines de fer, d'étain, de plomb, d'alun, de vitriol, y sont abondantes ; la côte orientale produit du corail. La Catalogne enfin peut se passer de l'univers entier, et ses voisins ne peuvent se passer d'elle. Loin que l'abondance et les délices aient amolli les habitants, ils ont toujours été guerriers, et les montagnards surtout ont été féroces ; mais, malgré leur valeur et leur amour extrême pour la liberté, ils ont été subjugués dans tous les temps. Les Romains, les Goths, les Vandales, les Sarrasins, les conquièrent.

Ils secouèrent le joug des Sarrasins, et se mirent sous la protection de Charlemagne. Ils appartenirent à la maison d'Aragon, et ensuite à celle d'Autriche.

Nous avons vu que sous Philippe IV, poussés à bout par le comte d'Olivarès, premier ministre, ils se donnèrent à Louis XIII, en 1640. On leur conserva tous les privilèges ; ils furent plutôt protégés que sujets. Ils rentrèrent sous la domination autrichienne en 1652 ; et, dans la guerre de la succession, ils prirent le parti de l'archiduc contre Philippe V. Leur opiniâtre résistance prouva que Philippe V, privé de son compétiteur, ne pouvait seul les réduire. Louis XIV qui, dans les temps de la guerre, n'avait pu fournir ni soldats, ni vaisseaux à son petit-fils contre Charles, son concurrent, lui en envoya alors contre ses sujets révoltés. Une escadre française bloqua le port de Barcelone, et le maréchal de Berwick l'assiégea par terre.

La reine d'Angleterre, plus fidèle à ses traités qu'aux intérêts de son pays, ne secourut point cette ville. Les Anglais en furent indignés ; ils se faisaient le reproche que s'étaient fait les Romains d'avoir laissé détruire Sagonte. L'empereur d'Allemagne promit de vains secours. Les assiégés se défendirent avec un courage fortifié par le fanatisme : les prêtres, les moines, coururent aux armes et sur les brèches, comme s'il s'était agi d'une guerre de religion. Un fantôme de liberté les rendit sourds à toutes les avances qu'ils reçurent de leur maître. Plus de cinq cents ecclésiastiques moururent dans ce siège les armes à la main. On peut juger si leur discours et leur exemple avaient animé les peuples.

Ils arborèrent sur la brèche un drapeau noir, et soutinrent plus d'un assaut. Enfin, les assiégeants ayant pénétré, les assiégés se battirent encore de rue en rue ; et, retirés dans la ville neuve tandis que l'ancienne était prise, ils demandèrent encore en capitulant qu'on leur conservât tous leurs privilèges : ils n'obtinrent que la vie et leurs biens (12 septembre 1714). La plupart de leurs privilèges leur furent ôtés ; et de tous les moines qui avaient soulevé le peuple et combattu contre leur roi, il n'y en eut que soixante de punis ; on eut même l'indulgence de ne les condamner qu'aux galères. Philippe V avait traité plus rudement la petite ville de Xativa dans le cours de la guerre : on l'avait détruite de fond en comble pour faire un exemple ; mais si l'on rase une petite ville de peu d'importance, on n'en rase point une grande, qui a un beau port de mer, et dont le maintien est utile à l'État.

Cette fureur des Catalans, qui ne les avait pas animés quand Charles VI était parmi eux, et qui les transporta quand ils furent sans secours, fut la dernière flamme de l'incendie qui avait ravagé si longtemps la plus belle partie de l'Europe, pour le testament de Charles II, roi d'Espagne. »

Doc. 2.

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA, 2006 (fragments)

Font : <http://www.gencat.cat/generalitat/cat/estatut/preambul.htm>
i http://www.gencat.cat/generalitat/cat/estatut/titol_preliminar.htm

Preàmbul

Catalunya s'ha anat fent en el decurs del temps amb les aportacions d'energies de moltes generacions, de moltes tradicions i cultures, que hi han trobat una terra d'acollida.

El poble de Catalunya ha mantingut al llarg dels segles una vocació constant d'autogovern, encarnada en institucions pròpies com la Generalitat -que fou creada el 1359 a les Corts de Cervera- i en un ordenament jurídic específic, aplegat, entre altres recopilacions de normes, en les Constitucions i altres drets de Catalunya. Després del 1714, han estat diversos els intents de recuperació de les institucions d'autogovern. En aquest itinerari històric constitueixen fites destacades, entre altres, la Mancomunitat del 1914, la recuperació de la Generalitat amb l'Estatut del 1932, el restabliment de la Generalitat el 1977 i l'Estatut del 1979, nascut amb la democràcia, la Constitució del 1978 i l'Estat de les autonomies.

La llibertat col·lectiva de Catalunya troba en les institucions de la Generalitat el nexa amb una història d'afirmació i respecte dels drets fonamentals i de les llibertats públiques de la persona i dels pobles; una història que les dones i els homes de Catalunya volen prosseguir amb la finalitat de fer possible la construcció d'una societat democràtica i avançada, de benestar i progrés, solidària amb el conjunt d'Espanya i incardinada a Europa.

El poble català continua proclamant avui com a valors superiors de la seva vida col·lectiva la llibertat, la justícia i la igualtat, i manifesta la seva voluntat d'avançar per una via de progrés que assegurï una qualitat de vida digna per a tots els que viuen i treballen a Catalunya.

Els poders públics estan al servei de l'interès general i dels drets de la ciutadania, amb respecte pel principi de la subsidiarietat.

[...] El Parlament de Catalunya, recollint el sentiment i la voluntat de la ciutadania de Catalunya, ha definit Catalunya com a nació d'una manera àmpliament majoritària. La Constitució espanyola, en l'article segon, reconeix la realitat nacional de Catalunya com a nacionalitat.

En exercici del dret inalienable de Catalunya a l'autogovern, els parlamentaris catalans proposen, la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats acorda, les Corts Generals aproven i el poble de Catalunya ratifica aquest Estatut.

ARTICLE 1. CATALUNYA

Catalunya, com a nacionalitat, exerceix el seu autogovern constituïda en comunitat autònoma d'acord amb la Constitució i amb aquest Estatut, que és la seva norma institucional bàsica.

ARTICLE 2. LA GENERALITAT

La Generalitat és el sistema institucional en què s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya. La Generalitat és integrada pel Parlament, la Presidència de la Generalitat, el Govern i les altres institucions que estableix el capítol V del títol II.

Els municipis, les vegueries, les comarques i els altres ens locals que les lleis determinin integren també el sistema institucional de la Generalitat, com a ens en els quals aquesta s'organitza territorialment, sens perjudici de llur autonomia.

Els poders de la Generalitat emanen del poble de Catalunya i s'exerceixen d'acord amb el que estableixen aquest Estatut i la Constitució.

ARTICLE 3. MARC POLÍTIC

Les relacions de la Generalitat amb l'Estat es fonamenten en el principi de la lleialtat institucional mútua i es regeixen pel principi general segons el qual la Generalitat és Estat, pel principi d'autonomia, pel de bilateralitat i pel de multilateralitat.

Catalunya té en l'Estat espanyol i en la Unió Europea el seu espai polític i geogràfic de referència i incorpora els valors, els principis i les obligacions que deriven del fet de formar-ne part.

ARTICLE 4. DRETS I PRINCIPIS RECTORS

Els poders públics de Catalunya han de promoure el ple exercici de les llibertats i els drets que reconeixen aquest Estatut, la Constitució, la Unió Europea, la Declaració universal de drets humans, el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i els altres tractats i convenis internacionals subscrits per Espanya que reconeixen i garanteixen els drets i les llibertats fonamentals.

Els poders públics de Catalunya han de promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives; han de facilitar la participació de totes les persones en la vida política, econòmica, cultural i social, i han de reconèixer el dret dels pobles a conservar i desenvolupar llur identitat.

Els poders públics de Catalunya han de promoure els valors de la llibertat, la democràcia, la igualtat, el pluralisme, la pau, la justícia, la solidaritat, la cohesió social, l'equitat de gènere i el desenvolupament sostenible.

ARTICLE 5. ELS DRETS HISTÒRICS

L'autogovern de Catalunya es fonamenta també en els drets històrics del poble català, en les seves institucions seculares i en la tradició jurídica catalana, que aquest Estatut incorpora i actualitza a l'empara de l'article 2, la disposició transitòria segona i altres preceptes de la Constitució, dels quals deriva el reconeixement d'una posició singular de la Generalitat amb relació al dret civil, la llengua, la cultura, la projecció d'aquestes en l'àmbit educatiu, i el sistema institucional en què s'organitza la Generalitat.

ARTICLE 6. LA LLENGUA PRÒPIA I LES LLENGÜES OFICIALS

La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal i preferent de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públiques de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.

El català és la llengua oficial de Catalunya. També ho és el castellà, que és la llengua oficial de l'Estat espanyol. Totes les persones tenen el dret d'utilitzar les dues llengües oficials i els ciutadans de Catalunya tenen el dret i el deure de conèixer-les. Els poders públics de Catalunya han d'establir les mesures necessàries per a facilitar l'exercici d'aquests drets i el compliment d'aquest deure. D'acord amb el que disposa l'article 32, no hi pot haver discriminació per l'ús de qualsevol de les dues llengües. La Generalitat i l'Estat han d'emprendre les accions necessàries per al reconeixement de l'oficialitat del català a la Unió Europea i la presència i la utilització del català en els organismes internacionals i en els tractats internacionals de contingut cultural o lingüístic.

La Generalitat ha de promoure la comunicació i la cooperació amb les altres comunitats i els altres territoris que comparteixen patrimoni lingüístic amb Catalunya. A aquests efectes, la Generalitat i l'Estat, segons que correspongui, poden subscriure convenis, tractats i altres mecanismes de col·laboració per a la promoció i la difusió exterior del català.

La llengua occitana, denominada aranès a l'Aran, és la llengua pròpia d'aquest territori i és oficial a Catalunya, d'acord amb el que estableixen aquest Estatut i les lleis de normalització lingüística.

ARTICLE 7. LA CONDICIÓN POLÍTICA DE CATALANS

Gaudeixen de la condició política de catalans o ciutadans de Catalunya els ciutadans espanyols que tenen veïnatge administratiu a Catalunya. Llurs drets polítics s'exerceixen d'acord amb aquest Estatut i les lleis.

Gaudeixen, com a catalans, dels drets polítics definits per aquest Estatut els espanyols residents a l'estranger que han tingut a Catalunya el darrer veïnatge administratiu, i també llurs descendents que mantenen aquesta ciutadania, si així ho sol·liciten, en la forma que determini la llei.

ARTICLE 8. SÍMBOLS DE CATALUNYA

Catalunya, definida com a nacionalitat en l'article 1, té com a símbols nacionals la bandera, la festa i l'himne.

La bandera de Catalunya és la tradicional de quatre barres vermelles en fons groc i ha d'ésser present als edificis públics i en els actes oficials que tinguin lloc a Catalunya.

La festa de Catalunya és la Diada de l'Onze de Setembre.

L'himne de Catalunya és Els segadors.

El Parlament ha de regular les diverses expressions del marc simbòlic de Catalunya i n'ha de fixar l'ordre protocol·lari.

La protecció jurídica dels símbols de Catalunya és la que correspon als altres símbols de l'Estat.

ARTICLE 9. EL TERRITORI

El territori de Catalunya és el que correspon als límits geogràfics i administratius de la Generalitat en el moment de l'entrada en vigor d'aquest Estatut.

ARTICLE 10. LA CAPITAL

La capital de Catalunya és la ciutat de Barcelona, que és la seu permanent del Parlament, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, sens perjudici que el Parlament i el Govern es puguin reunir en altres llocs de Catalunya, d'acord amb el que estableixen, respectivament, el Reglament del Parlament i la llei.

ARTICLE 11. L'ARAN

El poble aranès exerceix l'autogovern mitjançant aquest Estatut, el Conselh Generau d'Aran i les altres institucions pròpies.

Els ciutadans de Catalunya i les seves institucions polítiques reconeixen l'Aran com una realitat occitana dotada d'identitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística, defensada pels aranesos al llarg dels segles. Aquest Estatut reconeix, empara i respecta aquesta singularitat i reconeix l'Aran com a entitat territorial singular dins de Catalunya, la qual és objecte d'una particular protecció per mitjà d'un règim jurídic especial.

ARTICLE 12. ELS TERRITORIS AMB VINCLES HISTÒRICS, LINGÜÍSTICS I CULTURALS AMB CATALUNYA

La Generalitat ha de promoure la comunicació, l'intercanvi cultural i la cooperació amb les comunitats i els territoris, pertanyents o no a l'Estat espanyol, que tenen vincles històrics, lingüístics i culturals amb Catalunya. A aquests efectes, la Generalitat i l'Estat, segons que correspongui, poden subscriure convenis, tractats i altres instruments de col·laboració en tots els àmbits, que poden incloure la creació d'organismes comuns.

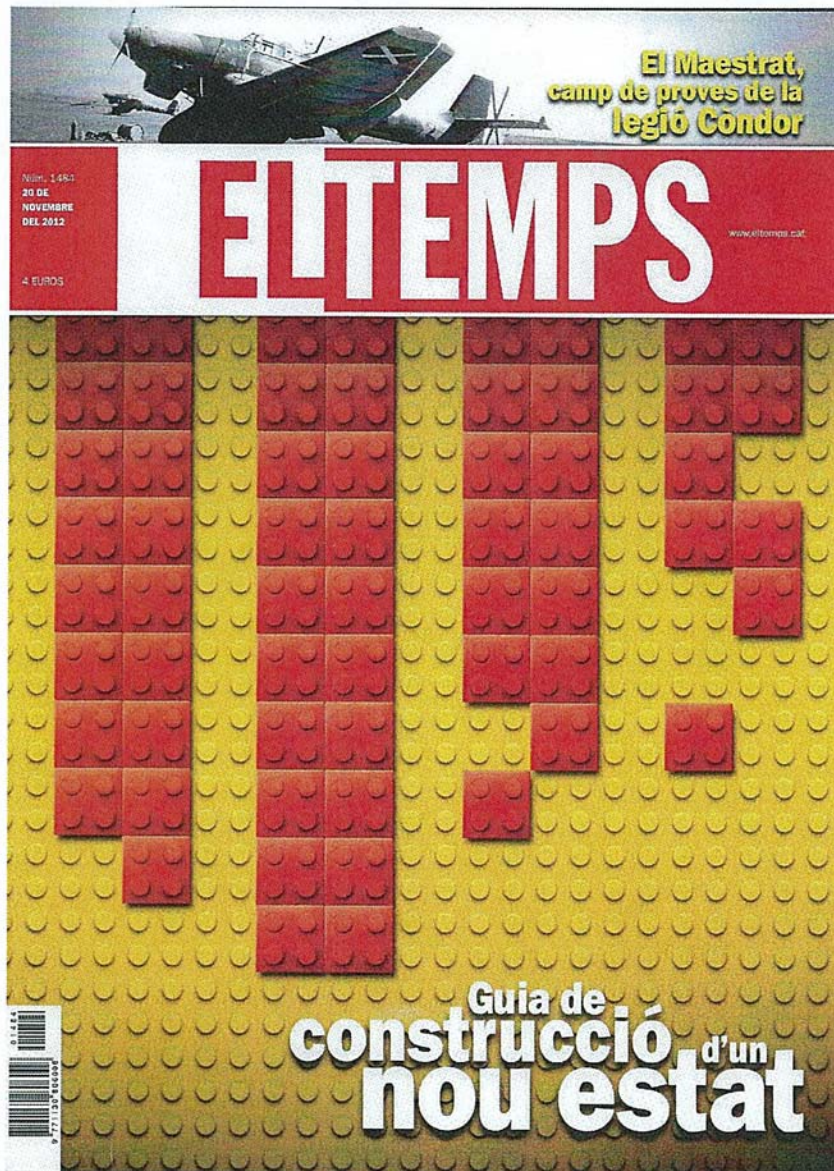
Doc. 3.

Barcelona, 11 de setembre 2012.

Doc. 4:

Portada del setmanari *El Temps*, València, núm. 1484, 20 de novembre 2012.

Doc. 5 .

Ara.cat, edició digital del 12 de febrer 2013.

Font: http://www.ara.cat/politica/govern-pacte-dret-decidir-consell-assessor-transicio-nacional_0_864513683.html

El Govern impulsa el Pacte pel Dret a Decidir i crea en paral·lel el Consell Assessor de Transició Nacional

Amb el nom i l'orientació que se li dóna al primer espai de treball, que tindrà una base parlamentària, es pretén atreure-hi el PSC

R. MATEOS / O. MARCH

Barcelona | Actualitzada el 12/02/2013 14:29

El portaveu del govern, Francesc Homs, aquest dimarts / ACN

El Govern de la Generalitat ha aprovat aquest dimarts la creació del Consell Assessor per a la Transició Nacional, de caràcter tècnic, per assistir jurídicament l'executiu en el procés sobiranista, que funcionarà en paral·lel al Pacte Català pel Dret a Decidir, un espai de treball de base parlamentària. Així ho ha explicat el conseller de la Presidència, Francesc Homs, en sortir de la reunió de Govern.

Com ja va avançar l'ARA dissabte passat, l'anomenat Consell Català per a la Transició Nacional que havien acordat constituir CiU i ERC a principis de la legislatura es reconvertirà en dos espais paral·lels, però amb un protagonisme principal del que es coneixerà com Pacte Català (o Nacional) pel Dret a Decidir. A més dels grups parlamentaris, hi podran participar representants del Govern, de la societat civil i de les entitats municipalistes de Catalunya, que contribuiran a definir els camins per fer efectiva una consulta d'autodeterminació en els propers temps.

La proposta de constituir aquest Pacte pel Dret a Decidir la fa el Govern després de les converses que ha mantingut amb ERC i ICV-EUiA, les dues forces que van donar ple suport a la declaració de sobirania el passat 23 de gener. El fet de batejar-lo amb el terme "dret a decidir" -prescindint, per tant, del concepte 'transició nacional'- pretén atreure els socialistes, perquè s'impliquin també en la preparació d'una consulta legal. La voluntat d'aquest canvi de denominació, segons ha remarcat Homs, és "estendre la mà al PSC".

En aquest Pacte pel Dret a Decidir, que funcionarà com una taula de diàleg i de propostes per orientar el rumb del procés cap a la consulta, hi podran participar no només els grups parlamentaris, sinó també representants del Govern, de la societat civil i de les entitats municipalistes. La voluntat dels promotors d'aquesta iniciativa és "anar per feina" en la preparació d'una consulta, no fer-se una simple "foto".

Pel que fa al Consell Assessor de Transició Nacional, es tractarà d'un òrgan col·legiat format per persones de reconegut prestigi en el camp acadèmic i jurídic que donarà assistència al Govern en el procés sobiranista. Concretament, les seves funcions seran analitzar totes les alternatives jurídiques sobre la transició nacional, assessorar el Govern sobre la identificació de les estructures d'estat estratègiques i impulsar la difusió del procés entre la comunitat internacional.

L'organisme s'adscriu al departament de la Presidència i estarà integrat per un president, un vicepresident, un secretari i entre sis i dotze vocals, tots ells nomenats pel president de la Generalitat, Artur Mas. La seva participació no comportarà cap mena de retribució.

Traducció en francès d'un text en català i/o traducció en català d'un text en francès.

Versió

Carles Miralles, *Escrit a la finestra*, Ed. Columna, Barcelona, 1998, p. 34-35.

Quan vaig tornar-la a veure tres anys després, la meva admiració fou incondicional, rendida. S'ha fet després una esplèndida dona, i la seva saó d'ara no és gota menyspreable ans ben al contrari. Però m'acompanyarà sempre aquella seva imatge d'aleshores, amb un punt dolç de fragilitat i de duresa, d'esquerpa tendresa, inoblidable, entenedridora: com el tacte de l'herba primaveral, un punt just entre el vellut i l'aigua.

De tot plegat ja deus haver deduït que vam sortir i jo vaig enamorar-me'n. Em vaig sentir dins un món de sensacions inesperades: m'agradava el temps que passés al seu costat, jo que abans havia procurat sempre no perdre'n gaire, i quan fèiem l'amor, m'agradava que es quedés adormida al meu costat i mirar-la, tan quieta i nua i abandonada.

Així les coses, una nit vaig debatre tota la nit amb mi mateix si deixava de resistir-me, si em deixava endur normalment per la situació i li demanava que vingués a viure amb mi o que ens caséssim; o si deixava, en canvi, que continués com estava, confiant en el temps, que fa envellir i tot ho treu a la llum, acabés posant-hi remei. Però i si ella, desplaguda, se n'anava amb un altre? Tot i que em deia que era ridícul, del cert no em veia capaç de sofrir que fos d'un altre. I això, tan visceral i absurd i poc raonable –perquè és clar que ella era d'ella, i d'ella jo volia que fos i no de ningú altre: tampoc meva–, això era el que més em neguitejava. Perquè veia que no hi havia en mi acord entre el cor, lliurat, i la ment, que, recelosa, no s'abandonava i anava posant-hi obstacles i ironitzant sobre la imprevisió del cor que volia a l'enemiga rendir l'ànima. “Espera”, em deia la ment, “espera”. “Per comprovar què”, emperò, el cor demanava en respondre. I els seus batecs apressats, al bell cor de la nit fosca, s'oferien com a confirmació suficient de la veritat.

La veritat s'havia decantat a favor del cor, però la ment encara la combatia, quan els dits de l'aurora començaren a mig dibuixar les coses de dins de la meva cambra, objectes que m'eren habituals però que em sorprenia trobar a aquella hora, de dins el llit estant. Aleshores vaig dormir una hora i mitja fins que el despertador va fer la seva feina i vaig alçar-me.

Tema*

Albert Cohen, *Belle du seigneur*, Ed. Gallimard, Paris, 1968, p. 347.

En cette nuit, leur première nuit, dans le petit salon qu'elle avait voulu lui montrer, debout devant la fenêtre ouverte sur le jardin, ils respiraient la nuit diamantée d'étoiles, écoutaient les remuements ténus des feuilles dans les arbres, murmures de leur amour. Mains jointes, et un sang de velours dans leurs veines, ils contemplaient le ciel sublime et leur amour dans les palpitantes étoiles, bénissantes là-haut. Toujours, dit-elle tout bas, intimidée d'être chez elle avec lui. Alors, de son bonheur complice, invisible dans son arbre, un rossignol entonna sa supplique éperdue, et elle serra la main de Solal pour partager le petit anonyme qui s'évertuait, s'exténua à clamer leur amour. Soudain, il se tut, et ce fut le silence nombreux de la nuit avec, parfois, la sonnerie tremblée d'un grillon.

Elle se détacha doucement, alla vers le piano, noble et ridicule vestale, car elle venait de sentir qu'elle devait jouer pour lui, sanctifier leur première heure de solitude par un choral de Bach. Assise devant les touches blanches et noires, elle attendit un instant, la tête baissée, respectueuse des sons qui allaient sortir. Comme elle avait le dos tourné, il saisit un miroir à manche d'argent posé sur le guéridon, considéra le visage aimé, lui sourit. Ô dents parfaites de jeunesse.

Ô dents étincelantes, ô bonheur de vivre, ô la jeunesse aimante et son ennuyeuse musique en offrande. Pieusement elle jouait pour lui, et son visage était convaincu, visité.

*Les ruptures de phrase ou la ponctuation sont dans l'original.